

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 992/24
3.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Растка Поповића, председника већа, Марка Јоцића и Данка Лаушевића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Росанде Џевердановић Савковић, као записничара, у кривичном поступку против окривљеног АА, због три кривична дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, одлучујући о жалбама окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Марка Радојичића, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду К.бр. 488/24 од 28.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 03.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДА

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Марка Радојичића, а пресуда Другог основног суда у Београду К.бр. 488/24 од 28.06.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К.бр. 488/24 од 28.06.2024. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења три кривична дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, па су му, применом наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 42, 45, 54 и 55 КЗ, претходно утврђене појединачне казне затвора и то за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, описан у тачки 1 изреке пресуде, казна затвора у трајању од три године, за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, описан у тачки 2 изреке пресуде, казна затвора у трајању од три године и за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, описано у тачки 3 изреке пресуде, казна затвора у трајању од три године, те је, уз даљу примену одредби чланова 60 став 1 и 63 КЗ, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору који му је одређен решењем Другог основног суда у Београду Кпп. Д. бр. 132/22 од 07.08.2022. године, који му се рачуна од 05.08.2022. године, када је лишен слободе, а који притвор може трајати до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди. На основу члана 258 став 4 ЗКП,

оштећени ББ, ВВ и оштећено Предузеће “Lilly drogeria”, ради остваривања имовинскоправног захтева, упућени су на парнични поступак, док је, на основу члана 264 став 4 ЗКП, окривљени АА ослобођен од дужности да накнади трошкове кривичног поступка, те исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против напред наведене пресуде, благовремено су жалбе изјавили:

-окривљени АА, без навођења законског основа побијања, с тим што из образложења произилази да жалбу изјављује због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се жалба усвоји,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Радојичић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду, сходно члану 449 ЗКП, одржи претрес и изведе једини доказни предлог одбране и прибави медицинске картоне за окривљеног и сведока оштећену ГГ, како би се, на основу истих, правилно утврдило чињенично стање, или преиначи првостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе, уз захтев да буде обавештен о седници већа Апелационог суда у Београду.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду, у поднеску Ктж бр. 1047/24 од 16.09.2024. године, предложио је да Апелациони суд у Београду одбије као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Марка Радојичића, те потврди пресуду Другог основног суда у Београду К,бр. 488/24 од 28.06.2024. године.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у складу са одредбом члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Радојичића, на којој је размотрио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из жалби, као и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, те након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да је изрека пресуде неразумљива, односно противречна сама себи, те да су разлози пресуде противречни изреци, тј. да у пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а дати разлози су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, те да о чињеницама, које су предмет доказивања, постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника о исказима датим у поступку и самих тих записника, због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Међутим, супротно изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из цитираног законског члана, Апелациони суд у Београду налази да је првостепена пресуда, како у изреци, тако и у образложењу јасна и разумљива, те садржи јасне и непротивречне разлоге о свим одлучним чињеницама, из којих се закључује како је окривљени извршио кривична

дела за која је оглашен кривим, а такође из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичних дела, а потом и како је првостепени суд ценио изведене доказе, што све у складу са садржином доказа на којима се заснивају закључци првостепеног суда.

Изјављеним жалбама окривљеног АА и његовог браниоца, побија се првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, тако што се оспорава оцена суда о изведеним доказима, пре свега оцена исказа сведока ДД, ВВ, ЂЂ, ГГ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, као и оцена ДНК вештачења, те записника о препознавању од стране сведока ВВ и ДД, уз оспоравање чињеничних и правних закључака првостепеног суда.

Међутим, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд, на основу свих потребних и изведених, те правилно цењених доказа, како појединачно, тако у њиховој међусобној повезаности, као и у склопу одбране окривљеног, чињенично стање потпуно и правилно утврдио и дошао до несумњивог закључка да је окривљени АА извршио радње ближе описане у изреци првостепене пресуде, при чему је суд дао јасне и аргументоване разлоге за све своје чињеничне закључке.

Наиме, у односу на кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 тачка 1 ЗКП, описано у тачки 1. изреке првостепене пресуде, првостепени суд је правилно поступио када је у целости прихватио исказе оштећених ВВ и ДД, као прецизне, доследне и међусобно сагласне.

При томе, да је управо окривљени АА извршилац предметног кривичног дела, првостепени суд је утврдио на основу увида у записнике о препознавању, који су сачињени у МУП РС – ПС Вождовац дана 06.08.2022. године, из којих је утврђено да су оштећени ВВ и ДД, приликом препознавања, са 100% сигурности препознале окривљеног као извршиоца кривичног дела. Оштећене су изричито навеле да су препознале окривљеног и поред чињенице да је имао маску на лицу, и то оштећена ДД по очима, а такође и оштећена ВВ која је у судници и навела да је управо присутни окривљени АА извршилац кривичног дела.

У односу на кривично дело разбојништво, описано у тачки 2. изреке пресуде, првостепени суд је правилно поступио када је у целости прихватио исказ оштећене ГГ, као искрен, прецизан и доследан у погледу начина извршења предметног кривичног дела, и поред чињенице да је сведок навела да не би могла да препозна извршиоца. Међутим, сведок ЕЕ који је, и према исказу сведока ГГ критичном приликом ушао у радњу када је извршилац кривичног дела био у истој, у свом исказу је навео да је у полицији препознао извршиоца кривичног дела и поред чињенице да је имао маску на лицу, при чему је приликом препознавања захтевао да лица која препознаје погледа из профила, а у ком положају је, приликом препознавања, управо и препознао овде окривљеног АА. С тим у вези, првостепени суд је правилно поступио када је прихватио записник о препознавању, који је сачињен у МУП РС – ПС Вождовац од 06.02.2023. године, као доказ издат од за то овлашћеног органа и у законом прописаној форми, у коме је наведено да је сведок указао на окривљеног као извршиоца кривичног дела, али да у то није скроз сигуран, а који сведок је на главном претресу навео да је тада препознао учиниоца, указујући да му нико у полицији није сугерисао ко је извршилац

кривичног дела, што је у сагласности са исказом сведока ИИ који је као овлашћено лице потписао записник о препознавању и који је изричито навео да лицу које је вршило радњу препознавања, сведоку ЕЕ, нико није сугерисао кога да препозна, са чим у вези је суд нарочито ценио чињеницу да је сведок ЕЕ изјавио да препознаје у судници окривљеног АА, као извршиоца кривичног дела.

У односу на кривично дело разбојништво описано у тачки 3. пресуде, првостепени суд је правилно поступио када је у потпуности прихватио исказе оштећене ЖЖ и сведока ЗЗ, при чему оштећена ЖЖ, у коју је био уперен нож, није препознала окривљеног као извршиоца, јер је била у шоку. Међутим, сведок ЗЗ, која је такође критичном приликом била присутна, препознала је окривљеног као извршиоца кривичног дела, наводећи да не може да заборави његове очи и његов поглед. Наиме, из записника о препознавању, сачињеног дана 06.08.2022. године у МУП РС – ПС Вождовац, произилази да је сведок ЗЗ са 100% сигурности препознала овде окривљеног као извршиоца кривичног дела. У том смислу, првостепени суд је ценио извештај о форензичком прегледу лица места од 05.08.2023. године и записник о вештачењу од 06.10.2022. године, односно да је по пријави извршеног разбојништва у наведеној продавници вршен увиђај на лицу места, те да је у близини извршења кривичног дела пронађен нож на коме је пронађен биолошки материјал чији је већински дозор окривљени АА.

Имајући у виду изведене доказе током овог кривичног поступка, правилно цењене од стране првостепеног суда, неосновано се у жалби браниоца окривљеног истиче да је суд повредио право на одбрану окривљеног, одбијајући једини доказни предлог одбране да суд прибави службеним путем медицински картог окривљеног и сведока оштећене ГГ, како би се, на основу истих, упоредила висина сведока оштећене и окривљеног и отклонила свака сумња да ли окривљени АА по висини одговора лицу које је описала сведок оштећена ГГ. Наиме, првостепени суд је правилно поступио када је одбио наведени предлог браниоца, налазећи да би извођење овог доказа водило нецелисходном пролонгирању поступка, у коме су све чињенице, које су биле предмет доказивања, утврђене са највећим степеном извесности.

Имајући у виду све наведено, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање, и то како у погледу чињеница и околности које се тичу објективних обележја кривичних дела у питању, тако и у погледу субјективног односа окривљеног према извршеним делима, те је на исто правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва законска обележја три кривична дела разбојништва из члана 206 став 1 тачка 1 КЗ, за која је оглашен кривим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалби браниоца окривљеног АА, те по службеној дужности поводом жалбе окривљеног АА, у смислу одредбе члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, Апелациони суд у Београду је нашао да је првостепени суд, одлучујући о кривичној санкцији, правилно утврдио и ценио све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја на одлуку о кривичној санкцији. Од олакшавајућих околности на страни АА, суд је ценио чињеницу да се ради о ожењеном лицу, оцу троје деце од којих је једно малолетно, док је као отежавајућу околност, у смислу члана 55 КЗ, ценио његову ранију вишеструку

осуђиваност, односно околност да је у претходном периоду осуђиван због више различитих кривичних дела, посебно због кривичног дела против имовине, и то нарочито осуђиваност током 2020. године, при чему је имао у виду да је, према сопственом казивању, са издржавања казне затвора изашао 02.10.2021. године. С обзиром на утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљеног АА, првостепени суд је правилно поступио када му је претходно утврдио појединачне казне затвора у трајању од по 3 године, те му изрекао јединствену казну затвора у трајању од 7 година, у коју му се, на основу члана 63 КЗ, урачунава време проведено у притвору.

И према оцени Апелационог суда у Београду, овако изречена кривична санкција сразмерна је тежини извршених кривичних дела, степену кривице окривљеног, те околностима под којима су кривична дела учињена, и иста је нужна за постизање сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, као и сврхе кажњавања из члана 42 КЗ. С тога су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА, да суд није узео у обзир све олакшавајуће околности, нити је наведене олакшавајуће околности ценио на правилан начин, оцењени као неосновани, с обзиром да се истима не доводи у сумњу правилност одлуке о кривичној санкцији.

Пошто се изјављеним жалбама, према Апелационог суда у Београду, не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде, то су жалбе одбијене као неосноване.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Росанда Џевердановић Савковић,с.р.

Председник већа – судија
Растко Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић